

Sygn. akt

III AUa 249/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **3 września 2014 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Mirosław Szwagierczak
	Sędziowie:	SSA Bogumiła Burda (spr.) SSA Marta Pańczyk-Kujawska
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **3 września 2014 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **W. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **27 stycznia 2014 r.** sygn. akt **IV U 868/13**

o d d a l a apelację.

Sygn. Akt III AUa 249/14

UZASADNIENIE

Decyzją z 2 kwietnia 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił W. S. ustalenia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach, przewidzianej w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2013r. poz. 1440) w związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego

pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zmianami).

W uzasadnieniu decyzji Zakład podał, że wnioskodawca nie spełnia wszystkich warunków, od których spełnienia prawo do świadczenia jest uzależnione, gdyż nie udowodnił 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach.

W. S. odwołanie od powyższej decyzji skierował do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie po rozpoznaniu sprawy wyrokiem z 27 stycznia 2014r. oddalił odwołanie.

Sąd I instancji ustalił, że W. S. urodzony (...) wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. o ustalenie prawa do emerytury. Na dzień 1 stycznia 1999r. udowodnił 25 lat 3 miesiące i 14 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Do wniosku dołączył świadectwo pracy w szczególnych warunkach wykonywanej przy wytwarzaniu, przesyłaniu energii elektrycznej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych na stanowisku elektromontera instalacji elektrycznych i przemysłowych.

Na podstawie zeznań świadków oraz opinii biegłego sądowego specjalisty do spraw organizacji i zarządzania przemysłem Sąd ustalił też, że wnioskodawca od 11 września 1975r. do 27 października 1994r. zatrudniony był w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w R. i pracował jako elektryk samochodowy przy naprawie sprzętu budowlanego napędzanego silnikami spalinowymi.

Przy takich ustaleniach Sąd Okręgowy uznał, że skarżący nie pracował we wskazanych okresie w warunkach szczególnych i tym samym brak jest podstaw do przyznania mu prawa do emerytury.

W podstawie prawnej rozstrzygnięcia obok przepisów prawa materialnego Sąd powołał art. 477¹⁴ § 1 kpc.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego skierował do Sądu Apelacyjnego W. S..

Podniósł że w spornym okresie pracował w charakterze elektromechanika samochodowego, w pełnym wymiarze czasu pracy, na warsztacie, na hali, bądź w kanale, a także na budowach prowadzonych w województwie (...).

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja W. S. jest pozbawiona podstaw tak faktycznych jak i prawnych i podlega oddaleniu.

Spór w sprawie toczy się o ustalenie prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Tak określone świadczenie, ze względu na jego wyjątkowy charakter, wymaga wykazania przez ubezpieczonego w sposób nie budzący wątpliwości pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, przez okres co najmniej 15 lat.

Podstawowym dowodem potwierdzającym wykonywanie pracy w szczególnych warunkach jest stosowne i w prawidłowy sposób sporządzone świadectwo pracy.

Przypomnienia tylko wymaga, że świadectwo takie winno wskazywać na pracę wymienioną w wykazach stanowiących załączniki do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r., przy czym musi to być praca faktycznie na takim stanowisku wykonywana.

Wnioskodawca podejmując starania o emeryturę powołał się na świadectwo pracy sporządzone przez byłego pracodawcę tj. (...) S.A. w R. stwierdzające, że W. S. od 11 września 1975r. do 27 października 1994r. stale i w

pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy wytwarzaniu, przesyłaniu energii elektrycznej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych, na stanowisku monter instalacji przemysłowych, która to praca wymieniona jest w Wykazie A Dział II poz.1 pkt 5 załącznika do zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa i PMB z dnia 1 sierpnia 1983r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez MBiPMB, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach, uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę.

Równocześnie w kwestionariuszu dotyczącym okresów składkowych i nieskładkowych podał, że w okresie tym zatrudniony był na stanowisku elektryka.

Organ rentowy dokonując oceny przedstawionego świadectwa uznał, że jest ono niewystarczające dla uwzględnienia wykazywanego nim okresu jako pracy w szczególnych warunkach, przede wszystkim z uwagi na brak możliwości ustalenia na jego podstawie stanowiska i rzeczywistego charakteru pracy wnioskodawcy.

Stanowisko organu rentowego zostało poddane ocenie przez Sąd I instancji.

Sąd ten dążąc do wszechstronnego wyjaśnienia spornej w sprawie kwestii zatrudnienia skarżącego w szczególnych warunkach, przeprowadził obszerne postępowanie dowodowe poprzez przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków oraz wnioskodawcy, zasięgnął opinii biegłego sądowego – specjalisty do spraw organizacji i zarządzania przemysłem, a także zapoznał się z dokumentacją pracowniczą przedstawioną przez byłego pracodawcę W. S..

Dokonując następnie oceny dowodów nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów wynikającej z art. 233 § 1 kpc i nie była to w żadnym razie ocena dowolna.

W ocenie Sądu Apelacyjnego – mając na uwadze wyniki postępowania dowodowego – należy zaakceptować ustalenia Sądu I instancji, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje na to, by skarżący w spornym okresie, pracując na stanowisku elektryka – elektromechanika samochodowego wykonywał prace wymienione w wykazie A Dział II rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. tj. prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych.

To zaś oznacza, że W. S. nie wykazał żadnego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Zeznania słuchanych w tej sprawie świadków oraz wnioskodawcy jednoznacznie świadczą o tym, że w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) na stanowiskach takich jak ślusarz remontowy, elektryk samochodowy, elektromechanik samochodowy i elektromechanik pojazdów samochodowych zajmował się bieżącą obsługą, przeglądami i naprawą w zakresie utrzymania sprawności instalacji elektrycznej ciężkiego i średniego sprzętu budowlanego i środków transportowych. Podobnie charakter i rodzaj wykonywanych przez wnioskodawcę czynności w ramach obowiązków pracowniczych określił biegły sądowy, który na żądanie Sądu I instancji wydawał w przedmiotowej sprawie opinię.

Sąd Apelacyjny zauważa, że w okolicznościach rozpoznawanej sprawy wręcz nie zachodziła potrzeba zasięgnięcia opinii biegłego, a to z tego względu, że już tylko na podstawie zeznań samego wnioskodawcy i świadków możliwe było ustalenie, że praca wnioskodawcy przy naprawie sprzętu budowlanego i środków transportu nie miała nic wspólnego z pracą, o której mowa w Wykazie A Dział II rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r.

Oceny takiej nie zmienia fakt przedstawienia przez wnioskodawcę świadectwa pracy w szczególnych warunkach.

Przypomnienia wymaga, że świadectwo pracy jest dokumentem prywatnym, podlegającym ocenie jak każdy inny dowód przedstawiany dla uzasadnienia konkretnego żądania.

Przeprowadzone w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że zakład pracy W. S. wystawił błędne, nie odpowiadające stanowi faktycznemu świadectwo pracy, stąd też pozbawione jest ono wiarygodności i mocy dowodowej, a jako takie nie może stanowić podstawowych dla sprawy ustaleń.

W świetle powyższych rozważań Sąd Apelacyjny w pełni podzielił ocenę faktyczną i prawną sprawy dokonaną przez Sąd I instancji i w konsekwencji wyrok tego Sądu oddalający odwołanie wnioskodawcy od decyzji organu rentowego odmawiającej ustalenia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym uznał za trafny i odpowiadający prawu.

Z tych też względów orzeczono jak w sentencji stosownie do art. 385 kpc.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)